

Norsk Presseforbund
Rådhusgata 17
0158 Oslo

v/generalsekretær Elin Floberghagen
elin@presse.no

Oslo, 25. september 2020

Aftenpostens høringsuttalelse om Kildeutvalgets forslag til endringer i VVP

Vi viser til rapporten "Sa hun virkelig det?" levert av Kildeutvalget på oppdrag for Norsk Presseforbund. Her følger Aftenpostens vurdering av utvalgets forslag til endringer i Vær Varsom-plakaten.

Innledning

Kildeutvalgets rapport har utløst en viktig og god debatt om sentrale deler av presseetikken. Det fortjener utvalget ros for. Uavhengig av hvordan vi stiller oss til forslagene til endringer, har det allerede kommet mye godt ut av rapporten. I Aftenposten har utvalgets arbeid resultert i bevisstgjørende diskusjoner om presseetikk og kildebehandling. Rapporten førte også til at vi gjennomførte en stor intern undersøkelse for å kartlegge redaksjonens arbeidsmetodikk. Vi har sett at det er nødvendig å arbeide videre i redaksjonen med felles forståelse og praksis. Det er også vår erfaring at presseetikken og pressens arbeidsmetoder ikke er godt nok kjent blant kildene. I kontakten med kildene er det nødvendig å gjøre en bedre jobb med å forklare dem deres rettigheter og klargjøre premissene. Utvalgets arbeid bidrar til økt bevissthet på dette området.

Rapporten viser at det nettopp er i lokale tolkninger, mangelfulle rutiner og sprikende praksis problemet ligger. Aftenposten har konkludert med at disse problemene ikke løses ved å endre på bestemmelsene i VVP.

Utgangspunktet for rapporten er VGs dekning av Bar Vulkan-saken. VGs arbeid ble felt av PFU på flere av VVPs punkter med eksisterende ordlyd. Det illustrerer at dagens VVP fungerer godt.

Utvalgets forslag til endringer vil kunne innskrenke redaksjonens mulighet til å drive kritisk journalistikk. De potensielle konsekvensene for den praktiske journalistikken er ikke godt nok gjennomtenkt. Selv om vi er enig i mange av beskrivelsene og refleksjonene i rapporten, vil Aftenposten derfor i all hovedsak avvise forslagene. I det følgende tar vi for oss forslagene punkt for punkt.

VVP punkt 3.1

Dagens ordlyd: Kilden for informasjon skal som hovedregel identifiseres, med mindre det kommer i konflikt med kildevernet eller hensynet til tredjeperson.

Nytt forslag: «Kilden for informasjon skal som hovedregel identifiseres, med mindre det kommer i konflikt med kildevernet eller hensynet til tredjeperson. *Personkarakteristikker og udokumenterbare påstander bør ikke fremsettes anonymt.*

Aftenpostens kommentar: Bakgrunnen for dette forslaget er at kildeutvalget mener å ha funnet tilstrekkelig antall eksempler på at kilder anonymt får fremsette anklager eller gi karakteristikker det er umulig å forsvare seg mot. Utvalget mener det er behov for klarere regler.

Vi er redd det ikke blir klarere med dette forslaget. Det er uklart hvordan begrepet “udokumenterbare påstander” skal forstås. Når er en påstand tilstrekkelig dokumentert?

Også personkarakteristikker kan være av stor offentlig interesse når det handler om maktpersoner i ledende samfunnsroller. Det kan for eksempel være legitimt i en vurdering av en persons egnethet til å besitte en stilling eller et verv. Personkarakteristikker er dessuten et begrep som kan tolkes og dras i. Det er glidende overganger mellom en persons handlinger, adferd, kompetanse, væremåte og personlige fremtoning.

Kildene kan ha legitime grunner til å være anonyme. Vi er særlig bekymret for sårbare enkeltpersoner som kritiserer mektigere aktører. Offentligheten kan gå glipp av viktig informasjon dersom et for strengt dokumentasjonskrav gjør at kilder ikke får komme til orde. Selv om en kilde er anonym for offentligheten er den sjelden eller aldri anonym for redaksjonen. Det er fortsatt fullt mulig å vurdere agenda, kvaliteten på kilden, belegg for påstander og å gjøre andre kildekritiske vurderinger.

Det er også et problem at forslaget inneholder en bør-formulering når det ikke er klart hva som er unntakene.

Problemstillingen kan illustreres med en artikkel som muligens ville blitt rammet med denne endringen i VVP. I 2011 publiserte Aftenposten en sak med omfattende kritikk mot daværende KrF-leder Dagfinn Høybråten, basert på samtaler og intervjuer med 16 anonyme og sentrale tillitsvalgte i KrF. Daværende sjefredaktør Hilde Haugsgjerd skrev følgende om saken: “Kritikken var av en slik karakter at det var naturlig at de som jobbet nært Høybråten vegret seg sterkt mot å uttale seg offentlig. Deres problem med partilederen var blant annet at han taklet uenighet og kritikk dårlig og at det var ubehagelig å stå opp mot ham”. I dette tilfellet var vurderingen at det brede kildetilfanget i seg selv utgjorde tilstrekkelig dokumentasjon selv om om påstandene fra hver enkelt kilde isolert sett var udokumenterte.

I en kommentar i Aftenposten 26. august skriver utvalgsmedlem Anki Gerhardsen at “flere norske redaktører [...] bagatelliserer problemet” med personkarakteristikker og påstander det er umulig å bevise. Vi er uenig i denne beskrivelsen. Det er bred enighet om - og gjeldende praksis i Aftenposten - at publisering av det som kan kalles *personkarakteristikker og udokumenterbare påstander*, krever særskilt høy aktsomhet. Det finnes mange eksempler på kritikkverdig bruk av anonyme kilder. Problemet er reelt, men vår vurdering er at de foreslåtte endringene kan være til hinder for kritisk journalistikk og fratrukket redaktørene mulighet til å bruke skjønn. Det er heller ingen motsetning mellom det å ha strenge interne retningslinjer på dette punktet og å være skeptisk til endringer i VVP. Interne regler er retningsgivende og gir redaktøren rom til å gjøre unntak i saker hvor vurderingen er at det er nødvendig. En endring i VVP vil legge mye større begrensninger på redaktøren, og det kan slå uheldig ut.

Dagens formulering i VVP 3.2 gir rom for å felle medier dersom PFU mener bruken av anonyme kilder er kritikkverdig. Dermed er forslaget til endring også unødvendig.

Konklusjon: Forslaget til endring bør avvises.

VVP punkt 3.3

Dagens ordlyd: Det er god presseskikk å gjøre premissene klare i intervjusituasjoner og ellers overfor kilder og kontakter. Avtale om eventuell sitatsjekk bør inngås i forkant av intervjuet, og det bør gjøres klart hva avtalen omfatter og hvilke tidsfrister som gjelder. Redaksjonen selv avgjør hva som endelig publiseres.

Nytt forslag: Det er god presseskikk å gjøre premissene klare i intervjusituasjoner og ellers overfor kilder og kontakter. *Dette gjelder også opptak av samtaler. Hvis det inngås avtale om sitatsjekk, bør det gjøres klart hva avtalen omfatter og hvilke tidsfrister som gjelder. I kontroversielle saker bør urutinerte kilder gjøres oppmerksomme på muligheten for sitatsjekk.* Redaksjonen selv avgjør hva som endelig publiseres.

Aftenpostens kommentarer er delt i tre bolker:

1. Opptak av samtaler

Utgangspunktet for å gjennomføre et intervju er at reporteren opplyser om premissene for intervjuet. Dersom en kilde samtykker til et intervju, går kilden “on record”. Det er i alles interesse at intervjuet deretter blir dokumentert på best mulig vis, for eksempel ved at reporteren tar notater eller opptak av samtalen. Dette forslaget skiller ikke mellom opptak tatt med tanke på publisering og opptak tatt som elektroniske notater til journalistens egen bruk og dokumentasjon.

Både notater og opptak er verktøy for å kunne dokumentere mest mulig presist hva som blir sagt. Det finnes også teknologi som kan transkribere en samtale fortløpende og gjøre den om til tekst. Forslaget innfører et skille for hva slags teknologi man bruker for å dokumentere samtalen. Det er uheldig. Etikken bør være teknologinøytral.

I mange tilfeller er det uproblematisk å opplyse kilder om opptak, for eksempel i intervjuer med erfarne kilder. Og det vil i de fleste tilfeller være ryddigst. Vi er imidlertid ikke overbevist om at det skal være brudd på god presseskikk *ikke* å opplyse om opptak. Det er fullt mulig å se for seg samtaler med tilbakeholdne kilder hvor et spørsmål om opptak vil være det som gjør at de avstår fra å dele informasjon. Vi har hatt tilfeller der vår vurdering er at vi ikke ville fått tilgang på viktig informasjon dersom vi opplyste om at samtalen blir tatt opp. Det er særlig aktuelt i kriminaljournalistikken og på andre konfliktfylte områder hvor det erfaringsmessig kan oppstå situasjoner hvor kilder senere nekter for å ha delt opplysninger. Da kan en slik endring være egnet til å svekke kritisk journalistikk og gi urimelige fellelser i PFU.

Et tenkt eksempel: Vi intervjuer en mektig kilde og publiserer intervjuet. Kilden får kraftig kritikk for et synspunkt og hevder at hun er feilsitert. Vi har gjort et opptak av samtalen, men har ikke opplyst om det. Opptaket viser at kilden er korrekt sitert. Vi publiserer opptaket med begrunnelse om at det er i lesernes interesse å få vite hva som faktisk ble sagt. Kilden kan ta saken til PFU og vinne frem.

Forslaget er også problematisk med tanke på ønsket om at mediene blir mer nøyaktig i gjengivelsen av direkte sitater fra kilder. Hvis en reporter er redd for at spørsmål om opptak kan bety at en kilde trekker seg, ender vi med at færre samtaler blir dokumentert.

2. Avtale om sitatsjekk

Aftenpostens holdning er at det ikke er en kildes rett å få tilbudt sitatsjekk. Det kan imidlertid tilbys for å bygge tillit og gjøre kilden trygg på hvordan uttalelser brukes. Det er også et verktøy for å unngå feil og misforståelser. Kildeutvalgets rapport og Aftenpostens erfaringer viser at mange journalister tilbyr sitatsjekk på slutten av et intervju. Det er strengt tatt et brudd med hovedregelen i dagens VVP, men vi har ikke kjennskap til at hverken kilder eller journalister opplever dette som særlig problematisk. Forslaget om å stryke formuleringen om at avtalen bør gjøres før intervjuet, og erstatte den med formuleringen "hvis det inngås avtale", er derfor fornuftig og tråd med praksis.

3. Kontroversielle saker og urutinerte kilder

Kildeutvalgets forslag bryter med prinsippet om at de samme etiske reglene skal gjelde alle kilder og alle former for journalistikk. Prinsippet brytes ved å gi pressen en opplysningsplikt i visse saker og for visse typer kilder om en *mulighet* (ikke en rettighet) de har. Dagens prinsipp er godt, og vi ser ikke overbevisende grunner til å fravike det i dette forslaget.

Forslaget åpner for diskusjoner om definisjoner. Hva er en kontroversiell sak? For hvem? Hva når en sak starter som ukontroversiell, men utvikler seg i kontroversiell retning? Det som er kontroversielt for noen, trenger ikke å være det for andre. Hvem har definisjonsmakten? Det blir ikke enklere å definere urutinert. Aftenpostens erfaring i metoo-journalistikken om de politiske partiene var at kilder kunne være svært rutinerter når det gjaldt å uttale seg om

politikk og politiske enkeltsaker. Da temaet ble seksuelle overgrep, organisasjonskultur, varsling, skam og privatliv, var mange urutinerte. Samfunnsrolle spiller også inn. Kan en ung og fersk ordfører eller statsråd argumentere med at man er urutinert i rollen? Konteksten er avgjørende.

Vår vurdering er at formuleringen i VVP 3.9. om å opptre hensynsfullt i den journalistiske prosessen legger føringer for hvordan mediene skal opptre og behandle kilder. Man må nødvendigvis behandle ulike kilder ulikt og ta ulike hensyn utfra erfaring og posisjon. Dette skjønnnet og tilpasningen bør ligge hos redaksjonen. Dersom PFU mener det ikke er tatt tilstrekkelig hensyn til en kilde, er det rom for å felle med henvisning til 3.9.

Konklusjon: Med unntak for formuleringen under punkt 2 bør forslaget avvises.

VVP punkt 3.6

Dagens ordlyd: Av hensyn til kildene og pressens uavhengighet skal upublisert materiale som hovedregel ikke utleveres til utenforstående.

Nytt forslag: Av hensyn til kildene og pressens uavhengighet *har ingen utenforstående rett til å få utlevert upublisert materiale.*

Aftenpostens kommentar: Bakgrunnen for dette forslaget er at dagens formulering kan leses som et forbud mot å overlate redaksjonelt materiale til samarbeidende redaksjoner eller kilder. Hensikten er å sikre at mediehusene selv kan beslutte hvem som skal få tilgang til materialet redaksjonen har samlet inn, og på hvilken måte det skal skje, Utvalget mener en for snever tolkning av denne bestemmelsen fører til at store deler av norsk presse jevnlig bryter med god presseskikk, for eksempel ved å sende over hele saker til kilder som også inneholder sitater fra andre kilder. Dette punktet legger opp til å tydeliggjøre at mediene selv bestemmer hvem som skal få se upublisert materiale. For Aftenposten fremstår problemet som mer teoretisk enn praktisk. Stoffutveksling mellom samarbeidende medier er godt etablert og fører sjelden til konflikter med kilder. Det er også åpenbart at redaksjoner må dele upublisert materiale, i det minste deler av det, for å innhente samtidig imøtegåelse eller kommentarer før publisering. Men dette må skje på en måte som ikke truer kildevernet eller pressens uavhengighet. Dagens ordlyd krever at redaksjonene gjør en vurdering opp mot disse hensynene. Det er en hovedregel med mange unntak, men med en etablert praksis. I våre øyne fungerer regelen godt. Det er underforstått at redaktørene selv avgjør og bruker sitt skjønn for å vurdere i hvilke situasjoner man kan gjøre unntak og dele upublisert materiale.

Utvalget har ikke utredet om det kan gi negative konsekvenser å innføre formuleringen "ingen utenforstående har rett". Hvem regnes som utenforstående? Kan det tenkes at noen har en rett? I debattjournalistikken møter vi krav om å få innsyn i upubliserte innlegg i forbindelse med innhenting av tilsvar. Mektige kilder kan forsøke å påvirke innsendere til å

trekke eller endre viktige innlegg dersom denne prosessen ikke skjer på en god måte. I dag kan debattredaksjonen vise til en hovedregel som sier at upublisert materiale ikke utleveres. Ordlyden er avvisende og bidrar til å beskytte kilder mot ytre press før publisering. Vil forslaget kunne svekke denne beskyttelsen? Den nye formuleringen kan leses som at alle har mulighet til å få innsyn dersom redaktøren eller journalisten synes det er greit. Det er fornuftig med tilbakeholdenhet når det gjelder upublisert materiale. En utilsiktet effekt av dette forslaget kan være at unntakene blir flere og omfanget øker.

Konklusjon: Konsekvensene for kildevernet er uklare, og forslaget fremstår ikke som nødvendig. Derfor bør det avvises.

VVP punkt 3.7

Dagens ordlyd: Pressen har plikt til å gjengi meningsinnholdet i det som brukes av intervjuobjektets uttalelser. Direkte sitater skal gjengis presist.

Nytt forslag: Pressen har plikt til å gjengi meningsinnholdet i det som brukes av intervjuobjektets uttalelser *i indirekte sitater*. Direkte sitater skal gjengis presist.

Aftenpostens kommentar:

Bakgrunnen for dette forslaget er debatten som oppsto i kjølvannet i Bar Vulkan-saken. Den avdekket en sprikende og mangelfull praksis i mediene når det gjelder sitatbruk. Og falt egentlig ordene “Det ble litt mye”?

Det er helt klart nødvendig med en opprydning og tydeliggjøring av hva som er god sitatskikk. Men ligger feilen i VVP? Hovedproblemet er at mange har tolket VVP 3.7 som at man bak en talestrek kan sammenfatte og omformulere uttalelser så lenge man gjengir meningsinnholdet i uttalelsene. Men VVP fastslår allerede at direkte sitater skal gjengis presist. Forslaget introduserer begrepet “indirekte sitat” i VVP. Det er i seg selv problematisk fordi det ikke er opplagt hvordan begrepet skal forstås. Vi mener det er en unødvendig tilføyelse.

Dagens bestemmelse om at “pressen har plikt til å gjengi meningsinnholdet i det som brukes av intervjuobjektets uttalelser” gjelder gjengivelse av alle uttalelser - både direkte og indirekte sitater. Det forhindrer at mediene kan bruke utdrag av uttalelser og gi et galt eller forvrengt bilde av meningsinnholdet selv om sitatene er helt nøyaktige. Den foreslåtte endringen knytter denne plikten til indirekte sitater, men ikke til direkte sitater. Det er uheldig.

Løsningen på norsk presses sitatutfordringer bør ligge i tydeligere husregler, bedre opplæring og tydelige uttalelser fra PFU. Når vi bruker direkte sitater, skal innholdet gjengis presist, det vil si at et sitat skal ligge nær de ordene som faktisk ble uttalt. Men det skal fortsatt være rom for å gjøre mindre språklige justeringer. Kildeutvalget har gjort en god jobb med å beskrive hva slags endringer en redaksjon kan tillate seg i et direkte sitat.

Aftenposten stiller seg bak en slik praksis. Det vil bety en innstramming for de fleste redaksjoner, også vår egen.

Konklusjon: Dagens formulering i VVP er dekkende for å oppnå bedre sitatskikk. Forslaget tilfører lite, kan fremstå som forvirrende og bør avvises.

VVP punkt 3.8

Dagens ordlyd: Endring av avgitte uttalelser bør begrenses til korrigerende av faktiske feil. Ingen uten redaksjonell myndighet kan gripe inn i redigering og presentasjon av redaksjonelt materiale.

Nytt forslag: *Kildens rett til sitatsjekk er personlig, og begrenset til korrigerende av faktiske feil.* Ingen uten redaksjonell myndighet kan gripe inn i redigering og presentasjon av redaksjonelt materiale. *Som hovedregel tilbys ikke sitatsjekk når svar er avgitt skriftlig.*

Aftenpostens kommentar: Formuleringen “rett til sitatsjekk” kan oppfattes som at sitatsjekk er en rettighet kilden har. Det står i motstrid til VVP 3.3, både dagens formulering og forslag til ny. Selv om formuleringen endres til noe som samsvarer med 3.3, ser ikke Aftenposten store praktiske problemer på området sitatsjekk. Vi vurderer det som upraktisk at ikke rådgivere i noen sammenhenger kan ta oppgaven med sitatsjekk.

Forslaget til endring kan få negative konsekvenser i kontakten med kilder som omgir seg med rådgiverkorps. For eksempel kan det bety mye større tidsbruk at vi må oppnå kontakt med en travel person for andre gang for å få inn sitatsjekken. Det kan også bety at et intervjuobjekt takker nei fordi vedkommende ikke har tid til å dobbeltsjekke alle detaljer selv. Det åpner også en mulighet for trenering. At en rådgiver påpeker faktafeil i en sitatsjekk, kan ikke regnes som uetisk. At en rådgiver endrer på språkbruken til en politiker, blir en annen vurdering. Korrigerende av faktiske feil er fornuftig og mulig å overlate til noen andre. Mye kan løses med klare avtaler på forhånd. Forslaget kan legge begrensninger på kilder som ønsker å være raske og hjelpelige ved å delegerer oppgaven. Det svekker også mediens evne til å finne løsninger og være smidige.

Den siste setningen i forslaget til endring vurderer vi som unødvendig. Dette dekkes av klargjøring av premisser. Det er en uting med sitatsjekk av skriftlige sitater, men det er mulig å si nei til det uten å nedfelle det som en rett i VVP.

Konklusjon: Forslaget til endring er ikke nødvendig og bør avvises.

VVP punkt 3.9

Dagens ordlyd: Opptre hensynsfullt i den journalistiske arbeidsprosessen. Vis særlig hensyn overfor personer som ikke kan ventes å være klar over virkningen av sine uttalelser. Misbruk ikke andres følelser, uvitenhet eller sviktende dømmekraft. Husk at mennesker i sjokk eller sorg er mer sårbare enn andre.

Nytt forslag: Opptre hensynsfullt i den journalistiske arbeidsprosessen. Vis særlig hensyn overfor *urutinerte kilder og personer* som ikke kan ventes å være klar over virkningen av sine uttalelser. *Vær aktpågivende ved bruk av sosiale medier som kildegrunnlag.* Misbruk ikke andres følelser, uvitenhet eller sviktende dømmekraft. Husk at mennesker i sjokk eller sorg er mer sårbare enn andre.

Aftenpostens kommentar: Vi har redegjort for vårt syn på bruken av ordet “urutinert” i kommentarene til punkt 3.3. Det samme gjelder her, men på dette punktet kan formuleringen i enda større grad være til hinder for maktkritisk journalistikk. Når kan kilder i mektige posisjoner påberope seg å være urutinerte? Samtidig skal også svært erfarne kilder møtes med særlige hensyn i vanskelige situasjoner som for eksempel angår privatliv.

Metoo-journalistikken viste at det er behov for å opptre på en mer hensynsfull og pedagogisk måte i møte med uerfarne kilder. Det skal gjøres andre vurderinger når pressen møter folk som er i avisen for første gang i livet, og når vi intervjuer statsråder. Men dette grunnprinsippet er allerede godt innarbeidet. Dagens formuleringer i VVP dekker behovet. Journalister skal opptre hensynsfullt og gjøre premissene klare (VVP 3.3).

I tillegg krever formuleringen om “personer som ikke kan ventes å være klar over virkningen av sine uttalelser” ekstra varsomhet. Ofte knyttes denne setningen til rus og psykisk sykdom, men den beskytter også uerfarne kilder. I sum krever dagens VVP at man må opptre på en annen måte i møte med urutinerte kilder enn med de mer erfarne.

Som nevnt under 3.3 kan det by på problemer å definere “urutinert”. Det må være redaksjonens skjønn og kjennskap til kilden som er avgjørende i vurderingen. Dersom PFU mener det ikke er tatt tilstrekkelig hensyn til kildens mangelfulle erfaring, er det rom for å felle på grunnlag av dagens formuleringer.

Vi er uenig i at det er nødvendig med en egen kildekritikk for en kategori kilder. Sosiale medier er en form for kilde på lik linje med bøker fra biblioteket eller dokumenter i en konvolutt. Dagens bestemmelser om kildekritikk i VVP 3.2 er god fordi den dekker alle typer kilder. Siden forslaget handler om kildekritikk, hører den mer hjemme under punkt 3.2, men vi mener setningen uansett er unødvendig. Også her er det en bedre løsning med bedre husregler og intern opplæring.

Konklusjon: Alle forslagene til endringer under dette punktet bør avvises

Oppsummering

Kildeutvalgets arbeid har vært viktig for å øke standarden på presseetikken i norske redaksjoner. Rapporten stiller rett diagnose på en rekke områder, men den snubler i valget av medisin. Flere av problemene rapporten påpeker, skyldes ikke formuleringene i VVP, men

hvordan bestemmelsene tolkes, og hvordan redaksjonene praktiserer håndverket. Rapporten viser hvor viktig det er at redaksjoner har en løpende diskusjon om faget journalistikk. Hvis man ikke diskuterer presseetikk og er åpne om metoder, kan det oppstå blindsoner med individualisert etikk, slike kildeutvalget påpeker.

Det handler til dels om helt grunnleggende forhold ved journalistikken. Hva betyr det egentlig å gjøre premissene klare? Forstår kildene hva en bakgrunnssamtale innebærer? Hva med off record-samtale? Er det forskjell på de to begrepene? Dersom denne delen av kildekontakten foregår på stillerom uten at kolleger eller ledere fanger opp at folk i redaksjonen har ulik forståelse og praksis, oppstår det problemer og usikkerhet. Det samme gjelder sitatpraksis og sitatsjekk og andre forhold utvalgets rapport er innom.

Vi tror løsningen ligger i bedre intern opplæring, faglig diskusjon, tydelige husregler med standardisert praksis og gode prosedyrer for å kvalitetssikre den journalistiske prosessen. I Aftenposten ser vi at vi må samle oss om en felles praksis på flere områder. Vi har igangsatt et slikt arbeid som en direkte konsekvens av kildeutvalgets rapport. PFU spiller en viktig rolle i å klargjøre hvordan VVP skal forstås gjennom utvalgets uttalelser.

Bak de fleste av utvalgets forslag til endringer i Vær varsom-plakaten ligger det funn og intensjoner som vi kan nikke gjenkjennende til og stille oss bak. De anbefalte endringene treffer imidlertid ikke mål. Dagens Vær varsom-plakat er god. Som med alle regelsett og lover må poenget med endringer være en vesentlig forbedring. Det kan vi ikke se at utvalgets forslag bidrar til. Derimot er vi bekymret for at flere av de foreslåtte endringene vil legge utilsiktede begrensninger på nyhetsjournalistikken. Derfor bør de avvises.

Når Presseforbundet nå skal vurdere en revisjon av VVP, håper vi at plakaten punkt 2.8 om sponing av journalistikk vil inngå i vurderingen. Også for dette punktet foreligger det en grundig rapport signert Svein Brurås og Jens Barland, datert mars 2019. Aftenposten vurderer det som mye viktigere å se på endringer i VVP 2.8 enn de punktene Kildeutvalget har sett på. Vi bidrar gjerne med våre vurderinger i et slikt forarbeid.

Vennlig hilsen

Trine Eilertsen
sjefredaktør

Cecilie Asker
kulturredaktør

Erik Tornes
debattredaktør

Eirik H. Winsnes
utviklingsredaktør

Tone Tveøy Strøm-Gundersen
nyhetsredaktør

Lillian Vambheim
featureredaktør

Jostein Ihlebæk
redaksjonssjef

Kjetil B. Alstadheim
politisk redaktør

Morten Andersen
stabssjef